

Tridsiata nedeľa cez rok C

23. októbra 2022

Lk 178,9 – 14

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešné čítania nadväzujú na evanjelium z minulej nedele: aj dnes otvárajú tému modlitby - tému, ktorá väčšinu dnešných kresťanov trápi, predstavuje pre nás určitý problém. Modlitbu často spomíname pri našich spovediach, pýtame sa, ako sa máme správne modliť. Radi sa necháme inšpirovať príkladmi svätých či modlitbami veľkých kresťanov.

Aj keď na modlitbu nejestvuje nejaký návod, dnešné Ježišovo podobenstvo o modlitbe farizeja a mýtnika v chráme nám môže pomôcť pri lepšom chápaní modlitby. Obaja, aj farizej aj mýtnik prišli modliť sa do chrámu, ale Ježiš hovorí, že len jeden z nich odišiel domov ospravedlnený, len modlitba jedného z nich bola naplnená. Ježiš vysvetľuje prečo.

Farizej bol vo svojej modlitbe uzavretý sám do seba, do svojej domnelej spravodlivosti a dokonalosti. V tom bol do istej miery podobný aj nám. My sme síce už na ideál spravodlivosti zväčša rezignovali, ale dokonalosť si nárokuje, dokonca sa aj radi porovnávame s inými. Pozeráme sa akoby zhora najmä na ľudí predošlých generácií, sme hrdí na seba, na to, čo dnes spoločnými silami dokážeme, na našu vedu a techniku.

Ba niekedy sme pyšní už aj na to, že už pri tom všetkom ani nepotrebujeme chrám, ani Boha. Hrdíme sa tým, čo dokážeme my samotní. Tu je asi koreň toho, prečo dnes väčšina kresťanov má problém s modlitbou. Na základe moderného myslenia založeného na mechanike prírodných vied sa nám postupne stráca význam chrámu i Boha ako centra nášho života. Aj modlitba prestáva byť tým miestom, kam chodíme načerpať živú vodu pre náš život. Často modlitbu aj my kresťania chápeme len ako akýsi duchovný výcvik, alebo ako určitý obchod, pomocou ktorého si chceme vydoberať pre seba to, čo potrebujeme. V tom sa príliš nelíšime od farizeja z dnešného evanjelia, len dôvod našej pýchy nie je domnelá spravodlivosť, ale základom našej domnelej dokonalosti je skôr náš pokrok, naša technika.

A tak často ani naša modlitba nebýva ozajstná. Modlíme sa síce, ale zároveň zostáva v nás pochybnosť o skutočnom význame modlitby. Modlíme sa, ale zároveň netúžime po väčšej spravodlivosti, nevieme sa nadchnúť pre nejaký väčší ideál. Často sme už dokonca aj hrdí na svoj realizmus. Sme ďaleko od chudobnej vdovy z minulej nedele, ktorá neúnavne kráčala za svojim cieľom, za spravodlivosťou, ktorú chcela dosiahnuť. My sa už často zmierime s realitou - s takou, aká je.

Ježiš nám podobenstvom o farizejovi a mýtnikovi naznačil, že práve priznanie si reality, uvedomenie si našej biedy môže byť základom skutočnej modlitby. Modlitba totiž aj dnes môže teologicky povedané predstavovať rozhodujúci zlom medzi realitou a ideálom po ktorom túžime. Len si musíme prestať prikrášľovať realitu dnešného sveta. Namiesto toho by sme si mali znovu uvedomiť ponuku, božieho kráľovstva – kráľovstva lásky, spravodlivosti, pravdy, dobra, krásy, pokoja. Mýtnik z dnešného podobenstva bol schopný vidieť seba, svoj život taký, aký skutočne bol. Modlil sa Bože, buď milostivý mne hriešnemu. Paradoxne práve jeho modlitba tak bola naplnená. Aj naša modlitba

by mala byť vyjadrením túžby po lepšom živote. Po živote, v ktorom bude mať miesto nielen to vonkajšie, ale v ktorom budeme pestovať aj duchovné hodnoty. Modlitba mýtnika spôsobila jeho otvorenie sa pre zmenu, pre pokánie, pre nový život. Ježiš hovorí, že to bola skutočná modlitba.

To je povzbudenie aj pre nás. Aj my v dnešnom svete sa môžeme a máme modliť. Len si musíme spraviť viac času na skutočné centrum nášho života – na chrám. Chrám ako miesto, ktoré nás odkazuje na to vyššie - na to, čo nás presahuje ani nie je ďaleko ani od jedného z nás. Podľa evanjelia tým chrámom sme my samotní. Len sa musíme nanovo naučiť aj v sebe samom vnímať chrám, nielen subjekt konzumu a zábavy.

Pritom sa - ako často zdôrazňovali predošlí pápeži - nemusíme báť – že tým niečo stratíme: len svoj život viac naplníme. Uchovajme si teda vo svojom srdci ale aj tu v chráme spoločne miesto otvorené pre Boha. Otvorme ho v modlitbe pre Boha, pre ten svet, ktorý sa nám otvára v Ježišovi. Naplníme tak svoj život a unikneme aj pred nostalgiou prázdnoty a smútku, ktorý zostáva na dne všetkého konzumu dnešného sveta.

Viliam Arbet